

Alex Lewis

Transponovaná verze: 8. 11. 2006

Melodie písní byly odposlouchány z nahrávky a akordy byly vytvořeny dle melodie.
Proto se nemusí zcela shodovat s původní anglickou verzí.

1. Lorgan

A Emi Ami Emi Hmi

Já znám sl - zy, pláč a bě - do - vá - ní už od na - ro - ze - ní.

Emi Ami H H⁷ **B** Emi

Žád - ná má - ma a o - tec mi schá - zí, v chý - ši krok el - fů zní. Vý - chod - ňan,

Hmi Emi

vý - chod - ňan, vez - me, co se dá. V pře - si - le mne za - ja - li, teď

C G D G D

Lor - gan je můj pán. *Ref:* Lor-gan, ná - čel - ník je tu, Lor - gan, zem pl - ná skře - tů,

C Emi D

Lor - gan, po - sled - ní vě - tu: To - hle za - pla - tíš!

(A) Já znám slzy, pláč a bědování
už od narození.
Žádná máma a otec mi schází,
v chýši krok elfů zní.

(B) Východňan, Východňan,
vezme, co se dá.
V přesile mě zajali,
teď Lorgan je můj pán.

Ref: Lorgan, náčelník je tu,
Lorgan, zem plná skřetů,
Lorgan, poslední větu:
Tohle zaplatíš!

(A) Já strážce zabil, chladné leží,
mám dost trápení.
Chtěj' mě chytit, ale pes je přítel,
tmou jeho štěkot zní.

(B) Východňan, Východňan,
chystá pomstu zlou.
Všude prý mne hledají,
ale nikdy nenajdou.

Ref:

(A) Psanec jsem, elfí jeskyně je můj dům,
stále utíkám.
Chtěl bych na jih odejít,
co si počít mám?

(B) Východňan, Východňan,
čtyři roky v plen.
Snad už najdu elfí bránu
a vyjdu z kopců ven!

Ref: 2×

A. Lewis/MK

2. Lampy Valinoru

A

Mo-dra-vá zář, pod ze - mí ře - ka hu - čí, stu - de - ný ví - tr
dva el - fi vo - dou krá - čí, snad je - jich pří - chod

Dmi **G**

1. **A** 2. **A**

sku - čí, ó, kde Brá - nu na - jít mám? Nej-sem tu sám,
zna - čí, že cíl blí - zko, blí - zko mám?

D **G** **A** **D** **G**

Ref: Svě-tlo těch lamp je z let bez tmy a stra - chů zlý - ch, Zá - pad v nich plá a ten zná tou - hy kro - ků

A **D**

1., 2. **G** 3× 3. **G**

tvých. Slun-ce tvou ce - stu pro - vá - zej, Slun-ce tvou - zej, i když po - ve - de tmou.

D **Hmi** **Hmi** **G** **D** **G**

Na har - fu hrám, du - ho - vé i bí - lé ry - by, i ská - ly, ja - ko
ná - hle vý - křik ru - ší, tak po - pr - vé mé

D **G**

1. **A** **Hmi** 2. **D** **A**

kdy - by se mnou za - čly pí - seň hrát. U - tich - lý kraj
u - ši sly - ší moř-ských ptá - ků smích.

(A) Modravá zář,
pod zemí řeka hučí,
studený vítr skučí,
ó, kde Bránu najít mám?

Nejsem tu sám,
dva elfi vodou kráčí,
snad jejich příchod značí,
že cíl blízko, blízko mám?

Ref: Světlo těch lamp
je z let bez tmy a strachů zlý - ch,
Západ v nich plá
a ten zná touhy kroků tvých.
Slunce tvou cestu provázej,
Slunce tvou cestu provázej,
Slunce tvou cestu provázej,
i když povede tmou.

(A) Modravý sen
a naděje se skrývá,
co jiného teď zbývá,
než se tajnou Branou dát.

A jsem zas sám,
podzemní stezkou chvátám,
Pán moří vede mne tam,
kde zář slunce zhasíná.

Ref:

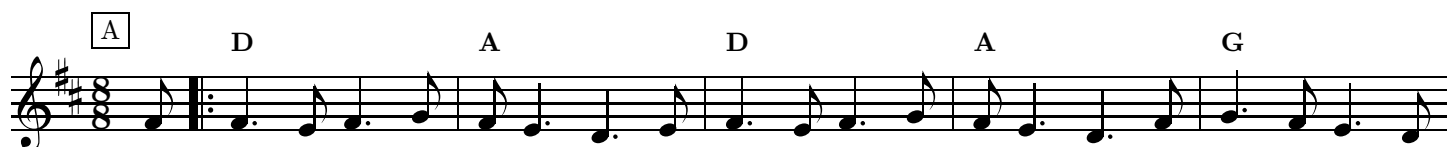
(B) Na hrafu hrám,
duhové i bílé ryby,
i skály, jako kdyby
se mnou začly píseň hrát.

Utichlý kraj
náhle výkřik ruší,
tak poprvé mé uši
slyší mořských ptáků smích.

Ref:

A. Lewis/MK

3. Kroky osudu

Před plá - ní vod teď sto-jím sám a moc - ný meč jen v ru-kou mám, už slun - ce zá - pad
ces - ta má mě při - vá - dí, jak tou - ha dál v mém srd - ci zní, to hej - no la - bu -

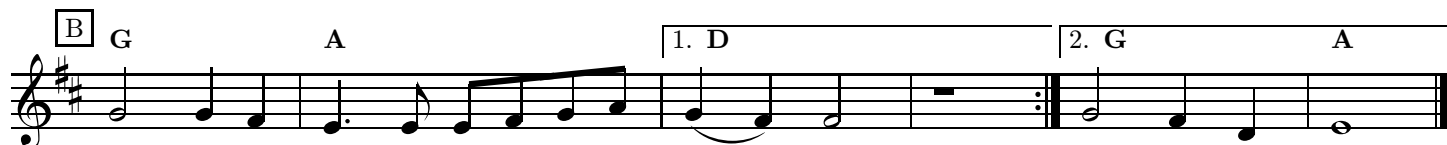
plá, jak prv - ní den se zdá. Sem Ref: Zde jsem, při - chá-zím a
tí se v po - ctě sklo - nit smí.

se mnou o - sud můj, v dáv - ných kom - na-tách po - zve-dám hlas svůj. Zde jsem,

při - chá-zím a se mnou o - sud můj, mé kro - ky tem - ně zní.

Zbroj a moc-ný štít, kdo za - ne-chal síň prázd - nou?
Svět - lo či stín, zda zká - za z ru-kou mých vze - jít má?

(A) Před plání vod teď stojím sám
a mocný meč jen v rukou mám,
už slunce západ plá,
jak první den se zdá.
Sem cesta má mě přivádí,
jak touha dál v mém srdci zní,
to hejno labutí
se v počtě sklonit smí.

Ref: Zde jsem, přicházím
a se mnou osud můj,
v dávných komnatách
pozvedám hlas svůj.
Zde jsem, přicházím
a se mnou osud můj,
mé kroky temně zní.

(A) Vždyť se zimou čas přichází
a zlověstná jsou znamení,
vždyť vlny mořské znám,
tu touhu v srdci mám.

Do síní pustých, dál a dál,
na konci však jen temný sál,
jak studeným se zdá,
ta chvíle nastat má.

Ref:

(B) Zbroj a mocný štít, kdo zanechal síň prázdnou?
Světlo či stín, zda zkáza z rukou mých vzejít má?

(A) Před branou elfí stojím dál,
ta dávná zeď, ten hrdý val,
když slunce půjde spát,
věčným se bude zdát.
Jak oheň září přilba má,
když zlatem západ slunce plá,
to sílu, moc mi dá,
teď ve mně zůstává.

Ref:

Mé kroky temně zní,
mé kroky temně zní.

A. Lewis/PB

4. Pán hlubin

A *Ami* 1. *Dmi* 2. *Dmi Ami* **B** *Ami*

Po - sled - ní na - dě - ji jen mo - ře chrá - ní, až vá - ní. Ztem - ně - lé po - břě -
čas se na - chý - lí, mé slyš va - ro -

Dmi Ami G Ami Dmi Ami G Ami

ží, vl - na na ob - zo - ru lá - me se a tříš - tí, měj se na po - zo - ru.

F C G F C G

Ref 1: Mo-ří král to při - chá - zí sám, Pa - ne, při - ka - zuj, já po - slou - chám.

Ami Dmi G Ami Dmi

Ref 2: Ne ze mne strach nos v srd-ci svém, Gon-do-lin na - jdi, ne - ní jen snem. Zbraň jsem ti dal, i br - ně - ní máš,

Emi Ami Dmi E⁷ Dmi Ami

tem - no - ty plášť vez - mi, má - lo - kdo tě zří, u - zří.

(A) Poslední naději
jen moře chrání,
až čas se nachýlí,
mé slyš varování.

(B) Ztemnělé pobřeží,
vlna na obzoru
láme se a tříští,
měj se na pozoru.

*Ref 1: Moří král to přichází sám,
Pane, přikazuj, já poslouchám.*

(B) Oči - šedí, z šupin zbroj,
v pohledu plamen plá,
plášť svůj odhodil,
já kles' na kolena.

Ref 1:

*Ref 2: Ne ze mne strach
nos v srdci svém,
Gondolin najdi,
není jen snem.
Zbraň jsem ti dal,
i brnění máš,
temnoty plášť vezmi,
málokdo tě zří,
uzří.*

(B) Přijdou nevolána
ti slova poselství,
srdcem dej se vést
k elfímu království.

Ref 1:

Ref 2:

(A) Poslední naději
jen moře chrání,
už čas se nachýlil,
mé slyš varování.

5. Voronwë

Tem - nou jsem ces - tou šel, a - le v srd-ci mi zně - la pí - seň, kru - té je mo - ře,

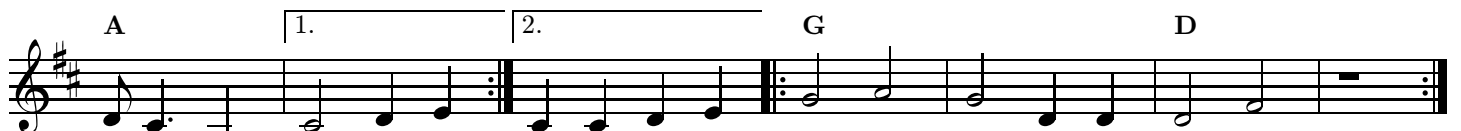
zlé, jak bou - ří v tmách, po - cí - tíš tí - seň. Ref 1: Však ko-ho jsem zřel na po - břě - ží s rá-nem

stát, v še-dém plá-šti tam elf, u - na - ve - ný se - dí sám.

Ref 2: Vo-ron-wë, Pán mo - ří prav-du měl a já tě na - jít směl, vždyť ta - dy

če-kám, už dlou-ho! če - kám dlou-ho! Vo - ron - wë, tak tě ví - tám,
Vo - ron - wë, zpát-ky ví - tám!

Temnou jsem cestou šel,
ale v srdci mi zněla píseň,
kruté je moře, zlé,
jak bouří v tmách, pocítíš tíseň.

Ref 1: Však koho jsem zřel
na pobřeží s ránem stát,
v šedém plášti tam elf,
unavený sedí sám.

Ref 2: Voronwë, Pán moří pravdu měl
a já tě najít směl,
vždyť tady čekám, už dlouho!
Voronwë, Pán moří pravdu měl
a já tě najít směl,
vždyť tady čekám, čekám dlouho!
Voronwë, tak tě vítám,
Voronwë, zpátky vítám!

Mám oděv stříbrný,
na štítě perutí bílá,
symbol labutí,
když vidím jej, mé srdce zpívá.

Ref 1:

Ref 2:

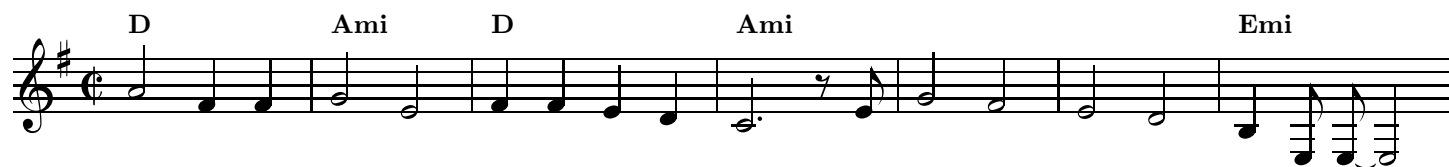
Ered Wethrin končí sráz
a Vinyamar je prázdný,
ze sedmi lodí zbylá
připlouvá, pomoc přiváží!

Ref 1:

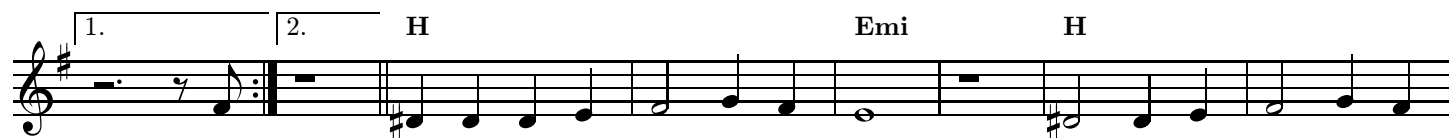
Ref 2:

A. Lewis/PB

6. Tuň Ivrinu

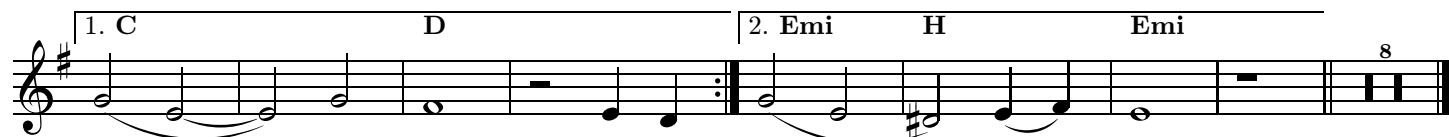
Vo - dy jsou kal - né, sí - la od - chá - zí ze ze - mě pus - té, zni - če - né.
hrá - zí, roz - li - té, na - děj ne - zbý - vá, jen sto - py drá - pů zů - sta - ly.

Bez *Ref:* Za - slech - li jsme hlas, stesk a žal, muž v čer - ném sám u vod

stál: „Ten - krát u - zdra - ven jsem byl, rád bych douš - ky mí - ru pil ješ -

tě jed - nou. Ten - krát tě jed - nou.“

Vody jsou kalné, síla odchází
ze země pusté, zničené.
Bez hrází, rozlité, naděj nezbyvá,
jen stopy drápů zůstaly.

Plaz opustil Angband, zde chvíli pobýval,
jen země zbyla rozbitá.
Běda, to zlo snad bude sílit dál a růst
a sídlit tady napořád.

Ref: Zaslechli jsme hlas, stesk a žal,
muž v černém sám u vod stál:
„Tenkrát uzdraven jsem byl,
rád bych doušky míru pil ještě jednou.
Tenkrát uzdraven jsem byl,
rád bych doušky míru pil ještě jednou.“

Černé je ostří, v mé mysli zůstává,
jasná čepel blýskne tmou.
„Gwindor a Beleg!“ hlas jeho zazněl sám,
pak jako vítr odešel.

Ref:

[Píseň je bohužel napsána v tak velikém rozsahu, že nelze nalézt polohu zároveň vhodnou ke zpěvu a zároveň vhodnou pro hraní na kytaru. Toto je to nejlepší, co jsem našla, za akord H se omlouvám. Daniela]

A. Lewis/PB

7. Přechod přes Sirion

Mně ta-hle ces-ta be-re dech, ke smr-ti zbý-vá je-nom vzdech, je zi - ma zlá. My
šli jsme sa-mi ces-tou svou, ač kro-ky zpát-ky ne-ve-dou, je

zi - ma zlá. *Ref 1:* Elf mů-že pře-žít, však mu-že hu-bí mráz. Jdem

bez jíd-la a bez o-hně a ces-ta sa-mý sráz. *Ref 2:* Pře-chod přes

Si - ri-on pod or-lím po-hle - dem, pře-chod přes Si - ri-on, na ces-tě den co

den, pře-chod přes Si - ri-on, vý-stra-ha po-sled - ní: Jest-li cíl se ne-do -

zvím, zi - ma zlá mě za - hu - bí, jest-li zlá mě za - hu - bí.

Mně tahle cesta bere dech,
ke smrti zbývá jenom vzdech,
je zima zlá.
My šli jsme sami cestou svou,
ač kroky zpátky nevedou,
je zima zlá.

Ref 1: Elf může přežít,
však muže hubí mráz.
Jdem bez jídla a bez ohně
a cesta samý sráz.

Je vzpomínka jak hořký stín,
slyším jej volat Faelivrin,
meč černý štká.
Přes Teiglin jdeme v sedmi dnech,
led svírá sever v okovech,
je zima zlá.

Ref 1:
Ref 2: Přechod přes Sirion
pod orlím pohledem,
přechod přes Sirion,
na cestě den co den,
přechod přes Sirion,
výstraha poslední:
Jestli cíl se nedozvím,
zima zlá mě zahubí,
jestli cíl se nedozvím,
zima zlá mě zahubí.

Po třicet sedm smutných dnů
jdem skrze smrti bludný kruh,
je zima zlá.
Teď máme úkryt kamenný,
však zbytky jíme poslední,
je zima zlá.

Ref 1:

Ref 2:

A. Lewis/PB a JŽ

8. Sedm bran

A Ami 1. Dmi 2. Ami

Po - sled - ní na - dě - ji jen mo - ře chrá - ní, až
čas se na - chý - lí, mé slyš va - ro - vá - ní.

B Ami

Ko - ry - tem ře - ky stře - že - né hla - sy se mí - sí
Jes - ky - ní přes před - ní stráž, ke str - ži, kte - rou

Dmi Ami Emi Ami

v o - zvě - ně, syn o - su - du a ci - zi - nec je po - slem mo - ři Pá - na.
pro - jít máš, za - stu - dí ví - tr ja - ko zášť, ze dře - va prv - ní brá - na.

C G F Ami

Ref: Se - dm bran, se - dm bran v ces - tě máš, než mě - sto u - hlí - dáš, jež se skrý - vá.
Se - dm zříš ar - mád na hrad - bách stát, věč - ná mů - že se zdát je - jich sí - la.

(A) Poslední naději
jen moře chrání,
až čas se nachýlí,
mé slyš varování.

(B) Korytem řeky střežené
hlasy se mísí v ozvěně,
syn osudu a cizinec
je poslem moří Pána.

(B) Jeskyní přes Přední stráž,
ke strži, kterou projít máš,
zastudí vítr jako zášť,
ze dřeva první brána.

Ref: Sedm bran, sedm bran v cestě máš,
než město uhlídáš,
jež se skrývá.
Sedm zříš armád na hradbách stát,
věčná může se zdát
jejich síla.

(B) Je další brána z kamene,
zdi tmavé, pevné, leštěné,
jen chléb a víno červené
a tmou dál musím jít.

(B) Bronzová je třetí z bran,
znaky ji zdobí ze všech stran,
sekery jako oheň sám,
tři věže z mědi svítí.

Ref:

(B) Pak strmou stezkou střeženou
k Železným dveřím kroky jdou,
lze čtyři věže zahlédnout
a orla, který hlídá.

(B) V řadě trojí mřížoví
čtvrtou bránu ozdobí,
kořeny stromů, větvoví,
tmu světlo denní střídá.

Ref:

(B) Když bílý kvítek uvidíš,
už bráně stříbrné jsi blíž,
zeď z mramoru a bílá mříž
a měsíc i Strom bílý.

(B) Turgonova brána pak
je vykována ze zlata,
Strom sluneční tě přivítá,
tvá cesta již se chýlí.

Ref:

(B) Oceli dal Maeglin řád,
do brány vtělil bělost, chlad,
jasně ji slyšíš zazpívat,
Pán fontán sem teď kráčí.

(B) Ty slyšíš se, jak promlouváš,
sám nevíš, odkud slova máš,
zbroj nevrastská, již halil plášť,
to jako důkaz stačí.

Ref:

(A) Poslední naději
jen moře chrání,
až čas se nachýlí,
mé slyš varování.

9. Idril

Id - ril, Id - ril! Jak kříd - ly pís - ní hnán po
ces - tě snů a le - gend, já při - šel ne - vo - lán, své srd - ce dát ti tou - žím.

Ref: Pa - ní bí - lých vě - ží, kte - ré zdo - bí krá - sa tvá,
jsem jen pou - hý muž a ty jsi při - liš vzdá - le - ná.

Id - ril, Id - ril, Pa - ní stří - br - ná, to - hle, to - hle bu - de o - sud náš.

Dru - hý sva - zek po - svát - ný, z nějž hvěz - da při - jde k nám, jsem si zce - la jis - tý, kam teď mí - řit
mám. Id - ril, Id - ril, Pa - ní stří - br - ná, já tě teď znám.

Idril, Idril, Idril, Idril, Idril, Idril!

Jak křídly písni hnán
po cestě snů a legend,
já přišel nevolán,
své srdce dát ti toužím.

Ref: Paní bílých věží, které
zdobí krása tvá,
jsem jen pouhý muž a ty jsi
příliš vzdálená.
Idril, Idril, Paní stříbrná,
tohle, tohle bude osud náš.
Druhý svazek posvátný, z nějž
hvězda přijde k nám,
jsem si zcela jistý, kam teď
mířit mám.
Idril, Idril, Paní stříbrná,
já tě teď znám.

Ze stínu bílých skal,
kde vítr moře pění,
a zbroj, již nosit mám,
nad klenoty si cením.

Ref:

A. Lewis/JK

10. Hradba sudby

V tu - to ho - di - nu zlou sto - jím před trů - nem sám, dlou - ho, cos o - de - šel, vzkaz
zbroj, jež jsem vzal, ten - to meč při - ná - ším, štít, hel - ma sym - bo - lem jsou,

1. Emi 2. Emi D Ami
pro te - be mám. Po - hleď, po - sel - stvím mým. *Ref:* Ne - věř už ú - kry - tu, vy - jdi z vě - ží,

G D Emi D Emi
or - li ni ho - ry zlo už ne - za - dr - ží. Tem - no - ty při - jde čas, trh - li -

D Emi G Ami D Emi
nou v sud - bě vo - lá hlas: K po - břě - ží, k po - břě - ží!

V tuto hodinu zlou
stojím před trůnem sám,
dlouho, cos odešel,
vzkaz pro tebe mám.
Pohleď, zbroj, jež jsem vzal,
tento meč přináším,
štít, helma symbolem jsou,
poselstvím mým.

Ref: Nevěř už úkrytu,
vyjdi z věži,
orli ni hory zlo už
nezadrží.
Temnoty přijde čas,
trhlinou v sudbě volá hlas:
K pobřeží, k pobřeží!

Z Nevrastu přišel jsem,
posla Pána vod slyš:
hrozba tě dohání,
tvůj osud je blíž.
Elfů prokletí spí,
Západ nezapomněl,
nevěř už úkrytu,
v boj vyjít bys měl.

Ref:
V tuto hodinu zlou
plášť mě neukrývá,
slyš zprávy, které Západ
ti posílá.
Pohleď, zbroj, jež jsem vzal,
tento meč přináším,
štít, helma symbolem jsou,
poselstvím mým.

Ref:
K pobřeží, k pobřeží!

A. Lewis/PB

11. Sudba Pána vod

Sly-šel v tem-no-tách jsem hlas, ni-kdo ne-na-slou-chal z vás, a - ni muž, a - ni elf, ni-kdo mno-ha těž-kých vin, tí - ží Nol-dor ja - ko stín, sláb-ne muž, sláb-ne elf, kaž-dý

z vás. Sud-ba *Ref:* Však šan-ce ješ-tě zbý-vá, když ji při-jmeš, na-jdeš spá-su. Ta trh - li - na je z vás.

u - kry-tá, hle, v sud-by moc-ném pá-su. K po-bře - ží, k po-bře - ží kaž-dý z vás! K po-bře -

ží, k po-bře - ží kaž-dý z vás! Kaž-dý z vás! Kaž-dý z vás!

Slyšel v temnotách jsem hlas,
nikdo nenaslouchal z vás,
ani muž, ani elf, nikdo z vás.

Sudba mnoha těžkých vin,
tíží Noldor jako stín,
slábně muž, slábně elf, každý z vás.

Ref: Však šance ještě zbývá,
když ji přijmeš, najdeš spásu.
Ta trhlina je ukrytá, hle,
v sudby mocném pásu.
K pobřeží, k pobřeží každý z vás!
K pobřeží, k pobřeží každý z vás!
K pobřeží, k pobřeží každý z vás!
Každý z vás! Každý z vás!

Temno sílí čím dál víc,
před ním není kam se skrýt,
každý muž, každý elf, každý z vás.

Úkryt neschová tě teď,
ani srázná, silná zeď,
padne v prach, zemře den, přijde pád.

Ref:
Když se nejistým zdá čas,
hleď na Západ, pohleď zas,
každý pán, každý elf, vzpomeň zas.

Den se krátí a mé sny
ukazují hrozné dny,
každý verš, každý znak, pomni včas.

Ref:

A. Lewis/PB

12. Dům na šancích

Dmi Gmi Ami Dmi Gmi Ami Dmi
 Z dál - ky mi šep - tá mo - ře hlas slo - va, jež nesl jsem ve zlý čas. Však
 C Dmi C Dmi G
 sly - šet ne - chtěl žád - ný z nich, ne, sly - šet ne - chtěl žád - ný z nich. Ref: Čest vzdá - va - jí mi, proč
 Dmi G Dmi
 vy - slán jsem byl, a i je - jich o - či zří před - zvěst zlých chvil, že
 G F(Dmi) A7 A Dmi
 Sud - ba je blíž ni - kdo však ne - vě - řil; sly - šet ne - chtěl žád - ný z nich a tak
 F C Dmi C F Dmi
 se - dím sám v do - mě svém na šan - cích, v do - mě na šan - cích.

Z dálky mi šeptá moře hlas
slova, jež nesl jsem ve zlý čas.
Však slyšet nechtěl žádný z nich, ne,
slyšet nechtěl žádný z nich.

Maeglin nevěří, ani král,
přejí si zůstat v skrytu dál.
A slyšet nechtěl žádný z nich, ne,
slyšet nechtěl žádný z nich.

Ref: Čest vzdávají mi, proč
vyslán jsem byl,
a i jejich oči zří
předzvěst zlých chvil,
že Sudba je blíž nikdo
však nevěřil;
slyšet nechtěl žádný z nich
a tak sedím sám
v domě svém na šancích,
v domě na šancích.

S Voronwēm slzy prolil jsem,
když z královy síně jsme vyšli ven.
Vždyť slyšet nechtěl žádný z nich, ne,
slyšet nechtěl žádný z nich.

Maeglin nevěří, ani král,
přejí si zůstat v skrytu dál.
A slyšet nechtěl žádný z nich, ne,
slyšet nechtěl žádný z nich.

Ref:

A. Lewis/JK a BS

13. Jasný Eärendil

A G D C G

Jar-ní čas od-vál sníh, se-dm let a teď jsme svo-ji, svět-lo jas-né ná-hle
 jar a ko-lik zim, pět-krát sto a tři tak dlou-hých, od těch dní, co náš rod

D C 1. 2. G

se-stou - pi - lo k nám. Ko-lik Ref: Jas-ný Eä - ren - dil, tvář
 pro - šel ces - tou zlou. Jas - ný Eä - ren - dil, v tvém

D C D C G

tvá svět-lo ne - be skrý-vá a smě-lost lids - ká pro - lí - ná se s krá-sou El - dar
 srd - ci mo - ře zpí-vá, ten zpěv o - tec tvůj dáv - no zná, tvůj ži - vot změ - ní

1. D 2. D G **B** Emi Ami

v ní. víc, než - li vím. Se - dm let teď máš, v ti - chu hroz - bu

Emi Ami Emi

cí - tím, pří - liš dlou - ho pou - ze vě - řit mám. Se - dm let je pryč a

Ami C D

srd - ce mé se sví - rá, mů - žem' vě - řit sí - le sed - mi bran?

(A) Jarní čas odvál sníh,
 sedm let a teď jsme svoji,
 světlo jasné náhle sestoupilo k nám.
 Kolik jar a kolik zim,
 pětkrát sto a tři tak dlouhých,
 od těch dní, co náš rod prošel cestou zlou.

Ref: Jasný Eärendil,
 tvář tvá světlo nebe skrývá
 a smělost lidská prolíná se
 s krásou Eldar v ní.

Jasný Eärendil,
 v tvém srdci moře zpívá,
 ten zpěv otec tvůj dávno zná,
 tvůj život změní víc, nežli vím.

(A) Tiché dny, však málo jen
 v míru města, jeho věží,
 roky tvé tak rychle letí, to dávno znám.
 Synu můj, jen ty máš
 oči žáru ohně plné,
 sudba tvá je výš a blíže, než se zdá.

Ref:
 (B) Sedm let teď máš,
 v tichu hrozbu cítím,
 příliš dlouho pouze věřit mám.
 Sedm let je pryč
 a srdce mé se svírá,
 můžem' věřit síle sedmi bran?

Ref:

14. Tunel

D A Hmi F#mi G D

Je u - kry - tá, spí u - kry - tá, ta ces - ta, po níž pů - jde -
sí - ní dál, pryč ú - do - lím, o - pus - tit měs - to z ka - me -

1. A 2. A F#mi Hmi F#mi

me. Ze ne. *Ref 1:* Maeg-lin ve snech mých je tem - ný stín, zra - nil dí - tě

G A D A Hmi A

mé, já sly - ším křik, ze snů sly - ším dál. *Ref 2:* Ko-pej tu-nel, dří-ve, než-li při - jde pád.

D A Hmi A F#mi

Ko-pej tu-nel, jímž se do hor mů-žem' dát. Teď ná - hle o - heň spá - lit má to

Hmi F#mi G A

vše, co měl jsi rád, to krás - né měs - to Gon - do - lin teď o - brá - tí se v prach.

Je ukrytá, spí ukrytá,
ta cesta, po níž půjdeme.
Ze siní dál, pryč údolím,
opustit město z kamene.

Ref 1: Maeglin ve snech mých je temný stín,
zranil dítě mé, já slyším křik,
ze snů slyším dál.

Pryč roklinou, pryč roklinou,
kde jenom orli sídlit smí.
Pryč stínem hor, jenž chrání nás,
ta stezka skrytá zůstává.

Ref 2: Kopej tunel, dřívě,
nežli přijde pád.
Kopej tunel, jímž se do hor
můžem' dát.
Teď náhle oheň spálit má to
vše, co měl jsi rád,
to krásné město Gondolin
teď obrátí se v prach.

Jdem s nadějí, jen s nadějí,
co slzy hořké skrývají.
Jen hvězdy snad, ty září v tmách,
a bolest naši smývají.

Ref 2:

Kopej tunel, dřívě,
nežli přijde pád.
Kopej tunel, jestli
mě máš trochu rád.
Teď náhle oheň spálit má to
vše, co měl jsi rád,
to krásné město Gondolin
teď obrátí se v prach.

15. Maeglin

Ami A²sus Ami

Tem - ný Maeg - lin, syn ot - ce své - ho, dnes slou - žíš člo - vě - ku, ač
Moud - rý Maeg - lin, nechtěl bych tě zra - nit, ostat - ní tě pro - klí - na - jí,

Emi Ami Dmi Ami Dmi Ami

mo - hl bys být pán. Ref: Ty a já, stej - ní jsme, stej - ná přá - ní,
ač jsi ne - chá - pán. Maeg - li - ne, svěř se mi, ne - znám lha - ní.

Temný Maeglin,
syn otce svého,
dnes sloužíš člověku, ač
mohl bys být pán.
Moudrý Maeglin,
nechtěl bych tě zranit,
ostatní tě proklínají,
ač jsi nechápán.

Ref 1: Ty a já, stejní jsme,
stejná přání,
Maegline, svěř se mi,
neznám lhaní.

Temný Maeglin,
výborný je kovář,
černý meč v bitvě nikdy
neocenil král.
Velký Maeglin,
měl by být pánem,
výhody získal bys a
všechno by sis vzal.

Ref 2: Patří ti sestřenka,
sladké přání,
Maegline, vstaň a mluv,
neznám lhaní.

Temný Maeglin,
ten sprostý cizák
chce tě jen zranit, věř mi,
smrtelníky znám.
Jasný Maeglin,
nechápán a haněn,
přátele má černý krtek,
nezůstane sám.

Ref 1:

A. Lewis/JŽ

16. Rána osudu

Hmi D A

Na hrad - bách zpě - vem kaž - dý ví - tá Brá - ny lé - ta
jak Slun - ce s rá - nem svi - tá ve svá - teč - ní

1. Hmi 2. F#mi F#mi Hmi

zas, hle - dí, čas. Ref 1: Ná-hle zá - ře se ru - dě roz - lé - vá
zá - ře se rych - le roz - lé - vá,

1. G Hmi 2. G Hmi A

zpo - za ští - tu hor a sí - lí, ta sly - šíš hroz - ný křik v tu chví - li.

Hmi A Hmi A

Ref 2: Srá - ží tě v prach zlá rá - na sud - by snad, zlá rá - na sud - by
srá - ží tě v prach a kla - di - va třesk zní, dr - tí tě mo - cí

Hmi G 1. F#mi 2. Hmi A Hmi

snad, ta zra - da hoř - ce pá - lí. Teď u - nik - nout. (Vlaš-
svou, ne - scho - váš se, nel - ze

Na hradbách zpěvem každý vítá
Brány léta zas,
hledí, jak Slunce s ránem svítá
ve sváteční čas.

Ref 1: Náhle záře se rudě rozlévá
zpoza štítu hor a sílí,
ta záře se rychle rozlévá,
slyšíš hrozný křik v tu chvíli.

Balrogů bič a hordy skřetí, vřava bitvy zní,
v ohni, zkáže zdi se bortí, město halí dým.

Ref 1:

Ref 2: Sráží tě v prach
zlá rána sudby snad,
zlá rána sudby snad,
ta zrada hořce pálí.

Teď sráží tě v prach
a kladiva třesk zní,
drtí tě mocí svou,
neschováš se, nelze uniknout.

Vlaštovka i Křídlo bílé už odvanuly v dál,
zástava tvé Sněžné věže i ve svém pádu vlá.

Ref 1:

Ref 2:

Dračí dech, ten strašně pálí, boří každý val,
mnohý muž se hrdě bil, však marně v šiku stál.

Ref 1:

Ref 2:

17. Morgothovi draci

A Ami G F Ami G

Že - lez - ní dra - ci, jak žha - vé lá - vy proud, v bit - vě jsou schop - ni se

F Ami F G F C F

snad - no pře - su - nout. V ú - tro - bách vo - zí skře - tí žol - dá - ky o - zbro - je - né

G F Ami G F

me - či, šav - le - mi, bo - dá - ky. *Ref:* Mor - go - tho - vi dra - ci, hle, ple - ní skry - tou
Mor - go - tho - vi dra - ci, bez - na - děj o - ku -

1. Ami 2. C **B** F G C

říš, Když vy - has - ne v nich žár, pak vy - hle - da - jí
- - síš. vy - has - ne v nich žár, Gon - do - lin u - vi -

Ami F G C 1. Ami 2. Ami

skryš, v Mor - go - tho - vých sí - ních je - ze - ra pla - nou - cí. Když
díš: vě - že zhrou - ce - né, dým a sl - zy ka - nou - cí.

(A) Železní draci, jak žhavé lávy proud,
v bitvě jsou schopni se snadno přesunout.
V útrokách vozí skřetí žoldáky
ozbrojené meči, šavlemi, bodáky.

(A) Mědění draci z ohně mají krev,
rozsápou vše, co stihne jejich hněv.
Blyštivé boky; dupou ze zvyku,
před jejich žhavým dechem není úniku.

Ref: Morgothovi draci,
hle, plní skrytou říš,
Morgothovi draci,
beznaděj okusíš.

(A) Z olova draci, stvůry plamenné,
roztaví kov i bloky z kamene.
Kam přijdou, vše zničí, nikdy necouvnu zpět,
dvacítkou balrogů maj' osazený hřbet.

Ref:

(B) Když vyhasne v nich žár,
pak vyhledají skryš,
v Morgothových síních jezera planoucí.
Když vyhasne v nich žár,
Gondolin uvidíš:
věže zhroucené, dým a slzy kanoucí.

Ref:

A. Lewis/DB

18. Maeglinův konec

A Hmi Ami Emi Dmi A G Hmi Ami

Pojď a při - stup blíž, po - hled', tvé mě - sto ho - ři, snad už po - cho -

Emi Dmi A G Hmi Ami **B** A G Hmi Ami

píš tu tou - hu, co mé srd - ce mo - ří. Tvůj kluk ať zem-ře, já bod - nu ho rád,

A G Hmi Ami Emi Dmi Hmi Ami Emi Dmi

má bu - deš, bu - du - li o te - be stát. Ref: Ne - če - kej po - moc, Tur - gon pad', ne - če - kej po - moc, i

Hmi Ami Emi Dmi A G Hmi Ami Hmi⁷ Ami⁷ A G Hmi Ami

Tu - or, snad, ne - če - kej po - moc, na - dě - ji ti dát mů - žu jen já.

(A) Pojď a přistup blíž, pohleď, tvé město hoří,
snad už pochopíš tu touhu, co
mé srdce moří.

(A) Pojď a přistup blíž, pohleď, i věž už padá
spolu s vládcem svým, všechno je pryč,
co's měla ráda.

(B) Tvůj kluk ať zemře, já bodnu ho rád,
má budeš, budu-li o tebe stát.

Ref 1: Nečekej pomoc, Turgon pad',
nečekej pomoc, i Tuor, snad,
nečekej pomoc, naději ti dát
můžu jen já.

(A) Ten zatracenej kluk mě hryznul, však už brzy
do ohně poletí, příchůť smrti,
marné tvé slzy.

(B) Tvůj kluk ať zemře, já bodnu ho rád,
má budeš, kdykoli budu si přát.

Ref 1:

(A)* Paži držím tvou, zaplatíš mi draze,
že's ublížit jim chtěl, srdce černé,
prokletý plaze.

(B) Pak úderem jediným srazím tě rád,
tvůj temný duch už tě nebude hřát.

Ref 2: Nečekej pomoc, zůstal's sám,
nečekej pomoc, jít nemáš kam,
nečekej pomoc, když ránu ti dám,
já tě srazím!

Ref 2:

Vaz ti srazím!
Vaz ti srazím!
Vaz ti srazím!

Od místa označeného * přechází písnička o tón výš, t.j. do Hmol.

A. Lewis/DB

19. Tváří v tvář

Ami G Ami

Pán Fon-tán vi-děl ten zou-fa - lý šik, ší - pů let a mu-žů pad-lých křik. Ze snů stín, co ni-kdy
Vi - děl bí - lých vě - ží ná - - hlý pád, stej - ný o - sud če - cá kaž - dý snad. Voj - sko sil - né ja - ko

G Ami G Ami G

ne - chtěl znát, jen zká - - za. Ref: S Goth-mo-gem teh-dy na fon-tá - ně stál, rov - ný s rov-ným o vše
říč - ní proud, jen zá - - nik.

Ami G Ami 1. 2.

bo - jo - val, to bás - ník, min-strel v pís-ni vy - prá - ví, hle, zká - za! zká - za!

Pán Fontán viděl ten zoufalý šik,
šípů let a mužů padlých křik.
Ze snů stín, co nikdy nechtěl znát,
jen zkáza.

Viděl bílých věží náhlý pád,
stejný osud čeká každý snad.
Vojsko silné jako říční proud,
jen zánik.

Ref: S Gothmogem tehdy na fontáně stál,
rovný s rovným o vše bojoval,
to básník, minstrel v písni vypráví, hle, zkáza!
S Gothmogem tehdy na fontáně stál,
rovný s rovným o vše bojoval,
to básník, minstrel v písni vypráví, hle, zkáza!

Rozbit štít a meč je vyražen,
soupeře teď přilba chrání jen.
Démon kles', však on tam padnul s ním,
zní nářek.

Pod vodou teď navěky už spí
fontány, jež pro něj krvácí.
Odvalu v nás písňě burcuje,
nezmírá.

Ref:

A. Lewis/PB

20. Králův pád

Tur - gon vstal a ko - ru - nu k no - hám jim ho - dil: „Už
Gal - dor kle - not zdvih', a - le Král se mu vze - přel, na

ne - lze zvrá - tit pád!“
věž vy - stou - pil sám. *Ref:* Straš - né je zřít Krá -

le náh - lý pád, čty - ři - cet let všem vlád'. Straš - né je zřít Krá -

le ná - hlý pád, kdo nás po - ve - de dál?

Turgon vstal a korunu k nohám jim hodil:
„Už nelze zvrátit pád!“
Galdor klenot zdvih', ale Král se mu vzepřel,
na věž vystoupil sám.

„Sám jsem selhal, Západ však Temnotu zdolá!“
hlas Krále jasně zněl.
Přišli draci, spálili rytíře chrabré,
ač pevně každý stál.

Ref: Strašné je zřít Krále náhlý pád,
čtyřicet let všem vlád'.
Strašné je zřít Krále náhlý pád,
kdo nás povede dál?
Strašné je zřít Krále náhlý pád,
čtyřicet let všem vlád'.
Strašné je zřít Krále náhlý pád,
kdo nás povede dál?

Drak pak pevně ovinul úpatí věžní,
svým chvostem zašlehal.
Kámen puká, bílá věž k zemi se hroučí,
plamen se vzhůru hnál!

Ref:

Krvelační skřeti pak začali vraždit
a rabovat tu říš.
Z obklíčení málokdo probil si cestu,
život si zachoval.

A. Lewis/PB

21. Konec snu

O - hněm kon-čí den, ho - ří vě - že, ho - ří Gon - do - lin, ó.
 vem kon - čí den, pla - nou hrad - by, pla - ne Gon - do - lin, ó.

Ko - nec je snům, ko - nec je du - hy, všech - no zni - čil straš - ný žár. Hně -
 Je ko - nec tou - hám, ko - nec i kouz - lům, prv - ní věž se mě - ní v prach.

Ref: Po ú - pa - tí mlž - ných kop - ců, zá - da kry - ta po - ho - řím, zby - tek ma - lý

li - du krá - čí z měs - ta Gon - do - lin. lin.

Ohněm končí den,
 hoří věže, hoří Gondolin, ó.
 Konec je snům,
 konec je duhy,
 všechno zničil strašný žár.

Hněvem končí den,
 planou hradby, plane Gondolin, ó.
 Je konec touhám,
 konec i kouzlům,
 první věž se mění v prach.

Ref: Po úpatí mlžných kopců,
 záda kryta pohořím,
 zbytek malý lidu kráčí
 z města Gondolin.
 Po úpatí mlžných kopců,
 záda kryta pohořím,
 zbytek malý lidu kráčí
 z města Gondolin.

Krví končí den,
 proud nepřátel plní Gondolin, ó.
 Je konec vlády,
 je konec mýtu,
 draci v prach jej zdupali.

Hněvem končí den,
 planou hradby, plane Gondolin, ó.
 Je konec touhám,
 konec i kouzlům,
 další věž se mění v prach.

Ref:
 Ohněm končí den,
 poslední věž ztrácí Gondolin, ó.
 K zemi už padá;
 jen mlha vkládá
 útěchu do srdcí nám.

A. Lewis/BS a kol.

22. Glorfindel

Gon-do - lin je po - no - ře - ný v tmách a zlo je - ho u - li - ce - mi krá - čí.
Krá - sa je - ho na - vždy ztra - ce - na, pr - chá - me, zby - ly jen o - čí.

k plá - čí. *Ref:* Ta ti - chá Or - lí roz - sed - li - na pod - ma - ně - na spí.
Hoř - kost, kte - rou cí - tí - me, bez - na - děj pro - vá - zí.

Glor - fin - del, v ru - ce své pla - men měl, ži - vot svůj za nás dal, a - by nás
Glor - fin - del, zla - tý vlas mu jas - ně plál, s bal - ro - gem bo - jo - val, a teď je

za - cho - val. Ó, pryč, teď je pryč.

Gondolin je ponořený v tmách
a zlo jeho ulicemi kráčí.
Krása jeho navždy ztracena,
prcháme, zbyly jen oči k pláči.

Ref:
Ta tichá Orlí rozsedlina
podmaněna spí.
Hořkost, kterou cítíme,
beznaděj provází.

Glorfindel, v ruce své plamen měl,
život svůj za nás dal,
aby nás zachoval.
Ó, Glorfindel, zlatý vlas mu jasně plál,
s balrogem bojoval,
a teď je pryč.

Boj byl rychlý jako vítr v bouři,
balrog po něm ťal ostrými drápy,
švihl paží s bičem; utkali se
tváří v tvář, krev a pot je skrápí.

Ref:
Vykřikl a zřítíl se ze skal,
pláčou pro něj, kdo ho měli rádi.
Kvítek zlatý se obětoval,
za únik se krutá cena platí.

Ref:

A. Lewis/DB

23. Vrbová země

Nan -tath - ren čas rok si vzal, smut - né, ach smut - né jsou vr - by,

Si - ri - on u - plý - vá dál, na - še sl - zy smý - vá.

Ref: Ti, kdo ze - mře - li, ti zů - sta - nou v nás, spá - lil je, vzpo - meň si,

jak kvě - ty mráz. O - de - jdem', u - vad - nem', s na - dě - jí

o - de - jdem', o - de - jdem', u - vad - nem', s na - dě - jí

o - de - jdem', k po - břě - ží, k po - břě - ží!

Nan-tathren čas rok si vzal,
smutné, ach smutné jsou vrby,
Sirion uplývá dál,
naše slzy smývá.

Ref: Ti, kdo zemřeli, ti zůstanou v nás,
spálil je, vzpomeň si, jak květy mráz.
Odejdem', uvadnem', s nadějí odejdem',
odejdem', uvadnem', s nadějí odejdem',
k pobřeží, k pobřeží!

Nan-tathren smutek náš skryl,
smutné, ach smutné jsou vrby,
klidný proud přináší mír,
utápí nárek náš.

Ref:
Nan-tathren tiší náš strach,
smutné, ach smutné jsou vrby,
Gondolin ztracen je v tmách,
mí přátelé zůstali tam.

Ref:

A. Lewis/PB

24. Ústí Sirionu

A C F C F G C G

Ces - tou dá - me se k po - břě - ží, k po - břě - ží ces - tou dlou - hou.
K ji - hu teď stez - ka ve - de nás, ve - de nás, hrst - ku pou - hou.

C F C Ami 1. F G 2. F

Gon - do - lin je snům pří - tě - ží, věž v ru - i - nách le - ží.
Krá - sy el - fích dí - vek zář tma spol - ka, roz - květ

G G C F G G

zhas'.
Ref: Ko - lem nás Nan Tath - ren, v dá - li ú - stí Si - ri - on, Ko - lem nás Nan
chrá - nil nás sám Ul - mo, žal zní ja - ko věč - ný tón.

C F G F G C

Tath - ren, v dá - li ú - stí Si - ri - on. Srd - ce tou - ží dál k po - břě - ží.

B G F C G F C G

Sot - va jsme u - prch - li ze zká - zy, běd, kol
rá - ny ne - pří - te - le zží - ra - jí svět, zem při - dá se El - wing, pla - me - nů zběh.
o - hněm je splih - lá, jen zčer - na - lý mech, k nám

(A) Cestou dáme se k pobřeží,
k pobřeží cestou dlouhou.
Gondolin je snům přítěží,
věž v ruinách leží.

(A) K jihu teď stezka vede nás,
vede nás, hrstku pouhou.
Krásy elfích dívek zář
tma spolkla, rozkvět zhas'.

Ref: Kolem nás Nan Tathren, v dáli ústí Sirion,
chránil nás sám Ulmo, žal zní jako věčný tón.
Kolem nás Nan Tathren, v dáli ústí Sirion.
Srdce touží dál k pobřeží.

(A) Eärendil slyšel píseň mou,
píseň mou, mořem tkanou.
Ulmovo temné poselství
dál vítr nese tmou.

(A) Krátí se rok a nás zbývá pár,
pár z nás prošlo zkázou.
Z Gondolinu vzpomínek cár
zbyl z hlaholu fanfár.

Ref:

(B) Sotva jsme uprchli ze zkázy, běd,
kol rány nepřítele zžírají svět,
zem ohněm je splihlá, jen zčernalý mech,
k nám přidá se Elwing — plamenů zběh.

(A) Sudba našla nás potají,
branami, zámky i horou,
Teď Gil-Galad, jak říkají,
je příští elfů král.

(A) Morgoth slaví své vítězství,
vítězství i s pomstou.
Však silmaril — naše dědictví —
se v dlaních Elwing skví.

Ref: Kolem nás Nan Tathren, v dáli ústí Sirion,
chránil nás sám Ulmo, žal už neutišil on.
Kolem nás Nan Tathren, v dáli ústí Sirion.
Srdce touží dál, z pobřeží.

A. Lewis/PV

25. Mořské křídlo

Dny víc se dlou - ží, už dlou - ho ta - dy dlím, čin vel - ký nechť je po -
 sled - ním skut - kem mým. *Ref:* Jmé - no jsem dal lo - di svých taj - ných snů. Teď
 vy - plou - vá: ať Moř - ské kří - dlo zpí - vá. (Už) Plout jen, plout, kde ne - ní
 tem - ný stín, v srd - ci leh - kost cí - tím. Plout jen,
 plout, kde svět - lo zá - ří v tmách, ač teď jej sou - mrak skrý - - vá. (Vždyť)

(A) Dny víc se dlouží,
 už dlouho tady dlím,
 čin velký nechť je
 posledním skutkem mým.

Ref: Jméno jsem dal lodi
 svých tajných snů.
 Teď vyplouvá:
 ať Mořské křídlo zpívá.

(A) Už vítr bouří,
 mé plachty nadouvá,
 má láska, plujme,
 kde slunce západ plá.

Ref:

(B) Plout jen, plout, kde není temný stín,
 v srdci lehkost cítím.
 Plout jen, plout, kde světlo září v tmách,
 ač teď jej soumrak skrývá.

(A) Vždyť naše dítě
 už dospělo a ví,
 že čas se blíží,
 čas hrůz i nadějí.

Ref:

A. Lewis/PB

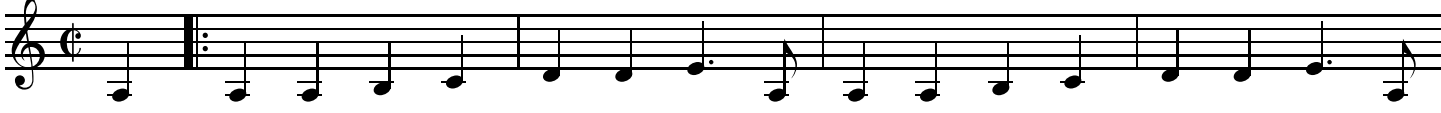
26. Gondolin

A **Ami** 1. **Dmi** 2. **Ami**

Po - sled - ní na - dě - ji jen mo - ře chrá - ní, až
čas se na - chý - lí, mé slyš va - ro - vá - ní.

B **Ami**

Kde mů - že dá - vá ze - mě být, byl o - de - přen jí Slun - ce svit, u -
Má - lo zby - lo nám z těch let, dý - ka či zla - tý a - mu - let, meč,

Dmi **Ami** **Emi** **Ami** **C**

sly - šíš z hlu - bin Mo - ře znít po - sled - ní je - jí vý - dech. *Ref:* Se - dm bran, se - dm
kte - rý mů - že vy - prá - vět ten sta - ro - dá - v - ný pří - běh. Se - dm je vi - dou -

G **F** **Ami**

bran v ces - tě máš, měs - to, jež u - hlí - dáš, věč - ně zpí - vá.
cích ka - me - nů, o - zvě - na za - šlých dnů se v nich skrý - vá.

(A) Poslední naději
jen moře chrání,
až čas se nachýlí,
mé slyš varování.

(B) Kde může dávná země být,
byl odepřen jí Slunce svit,
uslyšíš z hlubin Moře znít
poslední její výdech.

(B) Málo zbylo nám z těch let,
dýka či zlatý amulet,
meč, který může vyprávět
ten starodávný příběh.

Ref: Sedm bran, sedm bran v cestě máš,
město, jež uhlídáš,
věčně zpívá.
Sedm je vidoucích kamenů,
ozvěna zašlých dnů
se v nich skrývá.

(B) Kdo odváží se projít tmou,
kde nepřátelé krutí jsou,
tři hádanky zkus uhádnout
a prsten najdi v hlině.

(B) Voj trpaslíků, velký drak,
však vítězství je na dosah,
král bojoval a přesto pad',
meč střeží jeho síně.

Ref:

(B) Čaroděj na můstku stál,
s ohněm a stínem bojoval,
v propasti zmizel, zůstal žal
a bubny bijí z blízka.

(B) Meč, který zhubil démona,
zpět mocná ruka vrátila,
šedá se v bílou změnila,
svou korunu král získal.

Ref:

(A) Poslední naději
jen moře chrání,
až čas se nachýlí,
mé slyš varování.

A. Lewis/JŽ

Vítr duje přes Větrov

Dmi Ami Dmi Ami Dmi Ami

Ví - tr du - je přes Vě-trov, ve sta-rých zdech sku - čí, po zá-dech ti leh - ce bě - há
 Ví - tr va - ne přes Vě-trov, stí - ny ti - še ml - čí, Tem - né jezd - ce ne - za - dr - ží

1. Dmi Emi 2. Dmi Emi Emi F

mrá - - z. hrá - - z. A sta-rý pří-zrak krá - le se - ve - ru vy-jel

Emi F Dmi C Dmi

ší - řit zlo ze stí - nů Mor-do - ru. A ví - tr zpí - vá, sku-čí, du - je přes Vě-trov.

Emi

A ná-hle za-zněl hro-zi-vý vý-křik, ja - ký v těch-to mís-tech už dlou-ho ni-kdo ne-sly-šel.

Ale Tře-tí věk se po-ma - lu chý-lí ke kon-ci a vý-křik se o-zvě-nou od-rá-ží me-zi ka-me-ny!

Vítr duje přes Větrov,
 ve starých zdech skučí,
 po zádech ti lehce běhá mráz.
 Vítr vane přes Větrov,
 stíny tiše mlčí,
 Temné jezdce nezadrží hráz.

Ref: A starý přízrak krále severu
 vyjel šířit zlo ze stínů Mordoru.
 A vítr zpívá,
 skučí, duje přes Větrov.
 A vítr zpívá,
 skučí, duje přes Větrov.

Vítr lká na Amon-Súl,
 oheň matně září,
 proč každý kámen musí runu nést?
 Vítr laská Amon-Súl,
 postav se mu tváří
 a osudem nech svoje kroky vést.

Ref:

Recitativ: A náhle zazněl hrozivý výkřik,
 jaký v těchto místech už dlouho nikdo neslyšel.
 Ale Třetí věk se pomalu chýlí ke konci
 a výkřik se ozvěnou odráží mezi kameny!

Ref: A starý přízrak krále severu
 s koně sesedl a stoupá nahoru.
 A vítr zpívá,
 skučí, duje přes Větrov.
 A vítr zpívá,
 skučí, duje přes Větrov.
 Vane, fičí,
 lká, duje přes Větrov.
 Laská, vyje,
 bouří, duje přes Větrov.
 Duje přes Větrov.
 Duje přes Větrov.

A. Lewis/MK

Bílé lodě

A Ami Emi Ami Emi

Pláč rac - ků za - lé - há až k ry - bům v hlu - bi - nách, k ry - bům v hlu - bi - nách,

Ami G Ami

věr - ně hna - li nás, už ne - spo - čí - nem' v snách. V pe - ří od - lesk lu - ny stříb - rem plál, když nás je - jich kří - del bě - la - vých nás hnal, dnes

F 1. 2. Ami G

ved - li k po - břě - - ží, šum ží. Ref: Al - qua - lon - dě! Al - qua - lon - dě,
už nás ne - stře - - -

Dmi F Ami Dmi

tvé lam - py věč - ně zá - ří. Hla - sy pe - rel zní v las - tu - rách, v kom - na - tách,

F G Ami F G Ami **B**

tam na po - břě - ží, tam na po - břě - ží. Na

Ami Dmi Ami Dmi

pís - či - ny z pe - rel krev prý - ští, o Va - li - nor se vl - ny tříš - tí,

Ami Dmi F G Ami

tem - no - ta už skry - la pří - stav Al - qua - lon - dě...

C Ami

Al - qua - lon - dě, mo - ře, Al - qua - lon - dě, mo - ře.

(A) Pláč racků zaléhá až k rybám v hlubinách,
k rybám v hlubinách,
věrně hnali nás, už nespočinem' v snách.
V peří odlesk luny stříbrem plál,
když nás vedli k pobřeží,
šum jejich křídel bělavých nás hnál,
dnes už nás nestřeží.

Ref: Alqualondě! Alqualondě,
tvé lampy věčně září.
Hlasy perel zní v lasturách, v komnatách,
tam na pobřeží, tam na pobřeží.

(A) Ze skály rostlé oblouk, přístav západní,
přístav západní,
tam jsme zakotvily v klidu spoustu dní.
Osaměle křičí v temnotách,
když soumrak přichází,
nesmiřitelné hlasy budí strach,
jsou předzvěst nesnáží.

Ref:

(A) Ostří blyštivá Lidu Přísahy,
Lidu Přísahy,
přátelé se náhle mění ve vrahy.
Přijdou, násilím nás uchvátí,
hle, moře vzdouvá hněv;
už svobodu nám nikdo nevrátí,
když prolita je krev.

Ref:

(A) Losgar, konec pouti, smrt nás provází,
smrt nás provází,
Drengist, poslední, už nic nám neschází.
Zří plamen, ví: zradu okusili,
stíhá je Sudby stín,
zášť nikdy nepoleví v úsilí,
dřív než dokonán je čin.

Ref:

(B) Na písčiny z perel krev prýští,
o Valinor se vlny tříští,
temnota už skryla přístav
Alqualondě. . .

Ref:

(C) Alqualondě, moře,
Alqualondě, moře.
Alqualondě, moře,
Alqualondě.

A. Lewis/DB a PB

Damirwen

C G Ami F C
 Že ne - jsem nic než pták, to já dáv - no už vím, jen prv - ně zře - la
 G Ami F G C Ami
 jsem mod - ré ne - be zra - kem svým. Že krás - ná jsem, mi ří - ka - jí, že tem - ný je vlas
 F G C Ami G
 můj a pa - že ja - ko pad - lý sníh, chci do - mů, stůj co stůj. Ref: Po - le -
 C G F G C G
 tím na Zá - pad, ně - co se změ - ní snad, po - le - tím na Zá - pad, k vě - ži
 tím na Zá - pad, ně - co se změ - ní snad, po - le - tím na Zá - pad,
 F | 1. G | 2. G F G C
 své pa - ní. Po - le k vě - ži své pa - ní na Zá - pad.
 v ča - se sví - - tá - ní,

Že nejsem nic než pták, to já dávno už vím,
 jen prvně zřela jsem modré nebe zrakem svým.
 Že krásná jsem, mi říkají, že temný je vlas můj
 a paže jako padlý sníh, chci domů, stůj co stůj.

Ref: Poletím na Západ, něco se změní snad,
 poletím na Západ, k věži své paní.
 Poletím na Západ, něco se změní snad,
 poletím na Západ,
 v čase svítání, k věži své paní
 na Západ.

I Slunce Pevnost teď vězením zdá se mi,
 cizí mi připadá, ten kdo chodí po zemi.
 Že jiná jsem, to dobře víš, v mých očích blankyt zříš,
 když mysl má se povznáší a touží letět výš.

Ref:

Prý mou mysl vyléčí, vrátí klid duši mé,
 mříže a pevné zdi, ty pro mne jsou zlé.
 Pro léčitele zatančím, co k zámkům klíče má,
 stráž věže nechám za sebou a budu svobodná.

Ref:

Mrtvé tělo mé teď snad na kameni zří
 a pro mne zapláčou, že jsem doma, netuší.
 Jak bílý pták teď zakroužím a vydat v dál se smím
 za moře v krvi červánků, má paní čeká, vím.

Ref:

A. Lewis/JK

Obsah

PÁD GONDOLINU

1. Lorgan	1
2. Lampy Valinoru	2
3. Kroky osudu	3
4. Pán hlubin	4
5. Voronwë	5
6. Tůň Ivrinu	6
7. Přechod přes Sirion	7
8. Sedm bran	8
9. Idril	9
10. Hradba sudby	10
11. Sudba Pána vod	11
12. Dům na šancích	12
13. Jasný Eärendil	13
14. Tunel	14
15. Maeglin	15
16. Rána osudu	16
17. Morgothovi draci	17
18. Maeglinův konec	18
19. Tváří v tvář	19
20. Králův pád	20
21. Konec snu	21
22. Glorfindel	22
23. Vrbová země	23
24. Ústí Sirionu	24
25. Mořské křídlo	25
26. Gondolin	26

PÍSNĚ STŘEDOZEMĚ

Vítr duje přes Větrov	27
Bílé lodě	28
Damirwen	30